

Daina Chavianová

Zavinil to robot

Havana, 19. února 2157

Drahý Reni,

využívám toho, že Leda letí na Ganymedes a posílám Ti pár řádek. Sotva se dozvěděla o našem odloučení a o tom, jak mé mrzí Tvůj odchod, nabídla se, že s sebou vezme můj dopis, aby k Tobě dorazil rychleji. I když se podle toho, co mi řekla, zastaví na Deimosu krátce, stačí ho hodit do schránky na letišti dřív, než bude pokračovat v cestě.

Robi mi předal Tvůj lístek na rozloučenou. Nedovedeš si představit, jak jsem byla nešťastná. Četla jsem ho tolikrát, až se některá písmena setřela.

' Ale miláčku! Nechápeš, že naše manželství nemůže skončit kvůli takové hlouposti? Myslet si něco takového je absurdní. Všechno se stalo kvůli Robimu - ten chudák to udělal v nejlepším úmyslu. Kdybys ho viděl teď... Je tak smutný! Je to moc citlivý robot a teď jen skřípe a naříká.

Kromě toho, jestliže budeme spravedliví, musíme uznat, že Ty, lásko moje, máš na tom přinejmenším stejnou vinu jako on. Kdyby nebylo těch zatracených skleněných kondenzátorů, nestalo by se nic. Návod je přece naprosto zřetelný: „Ukládat mimo dosah robotů.“ Na cos myslel, když jsi je nechával na polici v kuchyni? Jistě na ty své příšerné saturnské kruky. Nepochopím, čím Té ta odporná zvířata mohou přitahovat...

Ale abychom se vrátili k Robimu. Kdybys dal skleněné kondenzátory tam, kam patřily, nikdy by si je nevzal, aby je mohl vyměnit za svoje. A Ty víš, jak to působí na jemný mechanismus robota: byl v takové euforii, že když jsi od něj chtěl Lunární tonikum na vlasy, nedal si pozor a dal Ti zmizík.

Opakuji, že **si za to** můžeš sám! Koho by napadlo dát zmizík vedle Lunárního toniku!

Dovedu si představit, co sis myslel:

Kdybych byla naučila Robiho nebrat cizí věci, nebyl by si vyměnil kondenzátory. Máš pravdu, ale jen zčásti: protože Robi, miláčku, je ještě velmi malý a nezná význam slova NE. Továrna posílá roboty na trh s etiketou: „Dobrý robot umí všechno“, a každé dítě ví, jakou práci to dá, dostat tuhle hloupost z jeho malého kovového mozku.

Musíš zapomenout na tu hloupost se zmizíkem. Buď čestný a uznej, že to nebyla jen jeho vina. Kromě toho, co se Ti vlastně stalo? Půl roku jsi neměl vlasy. Ale pak Ti narostly tak rychle!

Ano! Už vím co si myslíš. Jsi posedlý tím incidentem v laboratoři. Zatracená laboratoř! Ani nevíš, jak jsem se zaradovala, -že Robi skončil (alespoň na čas) s těmi Tvými choulostivými experimenty.

„Může za to robotí“ to bylo první, co jsi zařval to ráno po „pohromě“ - jak tomu Ty říkáš - a vůbec jsi nebral na vědomí, že chudáček Robi je ve předu a že by to mohlo být osudné pro jeho mechanismus.

Ale, kterou hlavičku napadlo, že malý robot může odlišit ještěrku od saturnských kruků? I kdybys napolo spal, nikdy jsi neměl Robimu dovolit, aby uklidil laboratoř, když to v nejlepším úmyslu nabízel. A už vůbec jsi ho neměl žádat, aby hodil mrtvé ještěrky do odpadu. : Skutečnost, že se Robi spletl a místo Tvých ještěrek vyprázdnil terária s živými kruky, není tak důležitá. Ale nikdy Ti nedovolím, abys ho obviňoval z toho, co se stalo pak.

To, že se Tvým zbožňovaným krukům povedlo utéct z odpadu, vrátit se do laboratoře, rozbít dvě

lahvičky marťanského inkoustu Věčnost, sežrat pokusné krysy a roznést Tvé nesrozumitelné papíry s poznámkami po celém bytě, to se tedy určitě Robiho netýká. Ten jenom splnil Tvůj rozkaz vytáhnout mrtvé ještěrky. To jsi spíš měl použít své zatracené kruky jako

pokusná zvířata, když už sežrali Tvé krysy, místo abys v přítomnosti toho chudáka malého křičel jako zuří věc.

Ale ne, to bych od Tebe chtěla příliš mnoho. Krukové Tě pobláznili tak, že sotva jsi je pochytil, mluvil jsi s nimi jako s dětmi a znovu jsi je láskyplně dal do jejich sklenice.

To je ostuda! Nevím co by si pomysleli naši přátelé, kdyby Tě viděli, jak stojíš před klecí a pozoruješ ta strašná zvířata, která se umějí jen šklebit a vyplazovat na člověka jazyk.

Já to opravdu nedokážu pochopit. Vážně si, miláčku, myslím, že bys měl asi navštívit psychiatra. Tu Tvoji práci na Deimosu jsem nikdy nepovažovala za dobrou pro Tvou duševní rovnováhu a teď se mi zdá, že Ti skutečně ublížila...

Ale nechme stranou tuhle nepříjemnou příhodu a mluvejme o nás.

Jestli se vrátíš na Zem, mohli bychom si udělat pár dní dovolené. Jsem si jistá, že na Základně nebudou proti.

Myslela jsem na hotel Seleny ve Varaderu. Bylo by to ideální místo pro nové lůžky, říká se, že Kosmický bar je kouzelný a navíc jediný na Kubě, kde se dá poslouchat dobrá prostorová hudba.

Robi stojí právě vedle mě. Dívá se mi přes rameno, jak Ti píšu a jen zamrkal radostí, když jsem ho ujistila, že brzo přijedeš. Jsem přesvědčená, že to uděláš. Nejen proto, že mě miluješ, ale také proto že na celé Zemi jenom já snesu Tvé hnusné kruky, bez kterých nemůžeš žít.

Čekám Tvůj kosmogram se zprávou, kdy se vrátíš.